

Отвредъ тамъ вопълъ, плачъ се чуе,
 На грозни пепелища изъ димътъ
 Се мъркатъ клетки майки: все
 Изклани рожби тѣ зовѣтъ.

Зоватъ ги въ сълзи, въ плачъ облѣни
 Но въ пустошъ чезне тѣхний гласъ:
 Надъ мърши, грачатъ черни врани
 И тѣмъ приглашатъ въ тѣженъ часъ.

Дете, Богъ слуша ти молбитѣ:
 Моли се, Той да ободри
 Онѣзъ що страдатъ, на борцитѣ
 Духъ смѣлъ, духъ мѣжки да дари.

И помоли се, Той въ сърдцата
 На тѣзъ, що иматъ мощъ въ свѣтътъ,
 Да вдѣхне милость къмъ земята,
 Де кърви на вълни текѣтъ...

Бѣлградъ, октомврий 1903 г.